

א. לרבי עקיבא – כל שתי עדויות שאחת מהן נצרכת להברתה, ובפ"ע אינה מספקת. (כגון: שלש כתות עדים המעידות כ"א על חזקה של שנה אחת). לחכמים: שתי עדויות שכ"א לעצמה אין בה מאומה (כגון: שנים אומרים שעה אחת בגבה, ושנים אומרים אחת בכריסה, ששניהם בעצם אומרים 'קטנה היא'). (כ"מ בפירש"י, ובתוס' פרשו בא"א).

ב. באומר לו 'עקוץ תאנה מתאנתי ותקנה לי גנבותיך' (ורצו לומר שאינה מכירה כלל, ורבה הסיק שהמכירה חלה). וכן באומר 'זרוק גנבותיך לחצרי ובכך ייקנו לי, אך לדעת חכמים שאין אומרים 'קלוטה כמי שהונחה דמי' – דוקא כשאמר לו 'לא תיקני עד שתנוח', שאל"כ, אין חיובי המיתה והממון באין כאחת. (ועתוס' שבאמת אף ללא אוקימתא זו, יש כאן קלב"מ למאי דאמרי' 'עקירה צורך הנחה', ומהרמב"ם ל"מ כן).

ק"י. האם יש דין תשלומי ד' וה' במקרים דלהלן: נמק:

- א. גנב וטבח ביום הכיפורים.
- ב. שלח שליח לטבות, וטבח לשם עבודה זרה.
- ג. שלח שליח לטבות, וטבח בשבת.
- ד. טבח שור הנסקל.
- ה. גנב שור הנסקל שהזיק בבית שומר והועד וגמור דינו בבית שומר.
- ו. גנב משל אביו וטבח או מכר, ולא עמד בדין עד שמת אביו. (וישנם אחים היורשים גם הם).
- ז. טבח חולין בעזרה. (עא-עב)

א. לסתם מתניין – חייב. והעמדנו כרבי מאיר הסובר 'לוקה ומשלם', אבל לחכמים פטור מצד המלקות. (וכן לרבי נחמיה בן הקנה – יש קלב"מ בכת. וכן קשור הדבר במחלוקת התנאים אם יש מלקות בחייבי כריתות).

ב. תלוי במחלוקת התנאים אם שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה או לא. וגם לדעת הסובר 'שמה שחיטה' אינו חייב אלא כשאומר 'בגמר שחיטה הוא עובדה', שאל"כ, בתחילת השחיטה כבר נאסרה, ושוב אינה של בעליה. (ולדעת רש"י הגבלה זו רק למ"ד 'ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף', ולתוס' – לכו"ע).

ג. חייב, מלבד לדעת הסובר 'שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה' ואלבא דרבי יוחנן הסנדלר שאמר שמעשה שבת אסור, ורק אליבא דמ"ד שר"י הסנדלר אסר באכילה מדאורייתא.

ד. פטור, כיון שאיסור הנאה הוא, ולא דמריה קטבת.

ה. למ"ד שחיטה שא"ר לא שמה שחיטה – פטור. ולסובר 'שמה שחיטה', אליבא דר' יעקב שיכול השומר להחזירו משנגמר דינו, ואלבא דר"ש ד'דבר הגורם לממון – כממון, חייב לשלם דו"ה לשומר.

ו. למסקנת הגמרא חייב לשלם תשלומי דו"ה לאחים כפי חלקם.

ז. למ"ד חולין שנשחטו בעזרה אסורים בהנאה מדאורייתא – פטור, אם אומרים 'ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף', כי מיד בתחילת השחיטה נאסרה בהנאה ולא דמריה קטבת. (וכן למ"ד אסורה באכילה עכ"פ מדאורייתא, לדעת האומר שחיטה שא"ר ל"ש שחיטה). ואם שחט מקצת סימנים בחוץ וגמרו בפנים – באנו למחלוקת אם שחיטה שא"ר שמה שחיטה אם לאו.

ק"א. א. עדים שהוזמו ע"י עדים אחרים – ממתי הם נפסלים (לענין עדות), משעה שהוזמו או משעה שהעידו שקר?

ב. כנ"ל, אלא שכל עד הוזם בנפרד ע"י כת עדים?

ג. כנ"ל, אך לא בהזמה אלא שנפסלו בגזלות? (עב:-ג).

א. לאב"י – נפסלו למפרע, וכן הלכה. ולרבה נפסלים מכאן ולהבא, איכא דאמרי מדאורייתא וא"ד מדרבנן.

ב-ג. לאב"י וללישנא קמא דרבה – נפסלים למפרע. ל'איכא דאמרי' – תקנו משום הפסד הלקוחות שלא ייפסלו אלא מכאן ולהבא.